

## Arrest

**nr. 53 986 van 28 december 2010**  
**in de zaak RvV X / II**

**In zake:** X

**Gekozen woonplaats:** X

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak**

1.1. Op 23 oktober 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

1.2. Op 12 augustus 2010 werd door de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing genomen houdende de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf.

1.3. Dit is de bestreden beslissing

*“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.*

*Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 23. 10.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. Het overige element dat wordt aangehaald in de ontvankelijkheid (betrokkene zou familieleden hebben in België en Europa) wordt dan ook niet aanvaard als zijnde een buitengewone omstandigheid en heeft tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.*

*Betrokkene beroept zich op het criterium 2. 8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: ‘de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (...) of die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen ‘. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettig verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Het feit dat betrokkene Nederlandse lessen heeft gevolgd kan niet aanzien worden als een geloofwaardige poging aangezien dit feit op zich geen kans op wettig verblijf geeft. Betrokkene diende wel een aanvraag tot regularisatie 9bis in op 17.09.2008 bij de gemeente Kortrijk maar aangezien het criterium 2.8A bepaalt dat er sprake moet zijn van een geloofwaardige poging tot het verkrijgen van een wettig verblijf voor 18 maart 2008, kan deze geloofwaardige poging niet weerhouden worden. Dit houdt dus in dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2. 8A. De advocaat van betrokkene verwijst ook naar betrokkenes lokale verankering. hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene staat die door getuigenverklaringen, het feit dat hij Nederlandse lessen heeft gevolgd, werkwilig is, reeds gewerkt heeft in de landbouwsector en duurzame vriendschapsrelaties heeft,), dit doet niets af aan de voorwaarde van wettig verblijf voor 18 maart 2008 of een geloofwaardige poging (supra.). Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.”*

## **2. Onderzoek van het beroep**

### **2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:**

*“Eerste middel: schending van artikel 9 bis Vreemdelingenwet van 15.12.1960 en artikel 6 EVRM. Doordat verweerder oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 (hierna vreemdelingenwet) ontvankelijk, doch ongegrond is. Terwijl verzoeker overeenkomstig artikel 9 bis Vreemdelingenwet wel degelijk geregulariseerd kon (en kan) worden. Zodat de aangevochten beslissing het genoemde artikel schendt en derhalve dient te worden nietig verklaard.*

#### *Toelichting*

*Verzoeker is op 17.03.2001 aangekomen op het grondgebied van het Rijk. Verzoeker was toen in het bezit van een visum type C. Sedert zijn aankomst op het grondgebied van het Rijk heeft verzoeker dit nimmer verlaten. Het centrum van zijn belangen situeert zich derhalve alhier. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:*

*“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een Koninklijk besluit bepaalde afwijkingen moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”*

*Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:*

*“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of diens gemachtigde. Indien de Minister of diens*

gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven (...)

Verzoeker ontkent niet dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd. De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9 bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in: wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen; wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf ontvankelijk verklaard. De aanvraag van verzoeker werd evenwel afgewezen als zijnde ongegrond. De criteria voor regularisatie zijn niet bepaald in de wet. Het is derhalve de Minister en de Dienst Vreemdelingenzaken die daar over oordelen. Verzoeker erkent dat in het algemeen men kan zeggen dat regularisatie alleen moet worden toegestaan als daar ernstige humanitaire redenen voor zijn. De belangrijkste criteria voor regularisatie staan in de instructie van 19.07.2009 aan de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Daarnaast zijn er nog enkele andere situaties die ook in aanmerking kunnen komen volgens de praktijk van de DVZ. Een aanvraag kan dan ook zinvol zijn in één van de navolgende gevallen:

- lange asielprocedure en volgende procedures
- familie met een schoolgaand kind sinds 2007
- bijzondere banden met België en prangende humanitaire situatie
- duurzame lokale verankering
- lange gezinsherenigingprocedure
- onverwijderbaarheid
- staatlozen

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard. Verweerder geeft in de bestreden beslissing hieromtrent het motief op dat verzoeker zich niet zou kunnen beroepen op criteria 2.8A, noch zou er in hoofde van verzoeker sprake zijn van een prangende humanitaire situatie. Wat specifiek het criterium 2.8A betreft, is het zo dat verzoeker met een geldig toeristenvisum - type C - naar België is gekomen. Sedert zijn aankomst op het grondgebied van het Rijk heeft verzoeker gewerkt in de landbouwsector. Weliswaar niet in het officiële circuit. Op 22.04.2007 kreeg verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ( bijlage 13). Verzoeker is met dit bevel naar een advocaat gegaan, meer bepaald Mter. Abdelahmid EL MOUDEN, met kantoor te 2000 Antwerpen, Emiel Banningstraat 6 teneinde verder advies in te winnen. Mter. EL MOUDEN achtte het niet raadzaam een procedure in te stellen bij de Raad van State. Op advies van deze raadsman werd ook besloten om geen regularisatie dossier in te

dienen, daar de kans op slagen volgens de raadsman niet groot genoeg was.... Verzoeker verbleef evenwel verder op het grondgebied en maakte zich alhier dienstig voor de maatschappij (cfr. Werkzaamheden). Medio 2008 kwam verzoeker in contact met zijn huidige raadsman en werd er beslist een regularisatie verzoek in te dienen. Dit gebeurde op 17.09.2008. Litigieus verzoek werd bij beslissing van 25.05.2009 onontvankelijk verklaard. Verzoeker voelt zich dan op heden ook terecht benadeeld ten opzichte van andere vreemdelingen die destijds wel voor 18.03.2008 een regularisatieprocedure opstartten, hoewel deze toen geen enkele slaagkans had. Dit kan toch de bedoeling van verweester niet geweest zijn. Verzoeker meent dan ook terecht dat, gelet op zijn gedragingen en eerlijkheid in het verleden, hij in aanmerking komt voor toepassing van artikel 2.8A van de instructie van 19.07.2009. Bovendien weze ook het loutere feit dat hij op 22.04.2007 zich naar de politie heeft begeven en er vrijwillig het bevel om het grondgebied te verlaten ( bijlage 13) heeft ondertekend en er aan de politie gevraagd heeft wat daartegen kon ondernomen worden, als een geloofwaardige poging in de zin van het criterium 2.8A te worden aanzien. Verzoeker is met dit bevel naar een advocaat gegaan, meer bepaald Mter. Abdelahmid EL MOUDEN, met kantoor te 2000 Antwerpen, Emiel Banningstraat 6 teneinde verder advies in te winnen. Ook dit handelen dient te worden aanzien als een geloofwaardige

poging om alhier wettig verblijf te houden. Verzoeker verwijst naar de regularisatie instructie welke inderdaad werd vernietigd, doch waaromtrent Staatssecretaris WATHELET op 11.12.2009 stelde dat de criteria van de instructie ten gronde blijven gelden en zullen worden toegepast. Zelfs als zou nu door verzoeker de toepassing van criteria 2.8A kunnen worden ingeroepen - quod non - dan moge duidelijk zijn dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf tevens het element van lang verblijf in België aanhaalt. Met andere woorden verzoeker beroept zich tevens op artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM bepaalt in zijn eerste lid dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt bovendien dat slechts een schending wordt toegestaan voor zover is voldaan aan de legaliteits-, legitimiteits- en de proportionaliteitsvoorwaarden. Ter zake dient de DVZ een afweging te maken tussen het algemeen belang en het belang van de vreemdeling ( RvSt, 2 oktober 2000, nr. 89967 ) om aan de legaliteitstoets te voldoen. In casu werd enkel op een standaardwijze de door verzoeker aangehaalde argumenten herhaald, doch werd niet naar het belang van de vreemdeling in casu gekeken. Men kan dan ook de gedane afweging niet als een ernstige en geloofwaardige afweging beschouwen. De reden (legitimiteitstoet) moet ingegeven zijn vanuit het belang van nationale veiligheid, openbare orde, economisch welzijn, voorkomen wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Er dient met andere woorden een belangenafweging plaats te vinden tussen het recht op een privé leven en het wettig nagestreefd doel ( RvSt. 30 oktober 2002, nr. 112.059, JLMB2003). Deze belangenafweging is ook niet terug te vinden in de beslissing gezien een loutere formele motivering met standaardzinnen niet kan worden weerhouden, wat in casu het enige is dat verweerster heeft gedaan. De schending moet ook in verhouding staan met het nagestreefde doel (noodzakelijkheidstoets — RvSt 25 september 1996, nr. 61 .972,RDE 1996). Om dit te beoordelen zijn er vier criteria:

- de zwaarwichtigheid en geweldadigheid van de feiten (EHRM 10 juli 2003, Benhebbat/ Frankrijk, §33)
- de banden met het gastland (EHRM 26 september 1997, Hehemit / Frankrijk, §36)
- de banden met het moederland (EHRM 6 november 2001, Brahim Kayat? Nederland)
- intensiteit van het geleefde en sociale gezinsleven (EHRM 5 juli 2005 , Uner t/Nederland, nr. 46410/99).

In casu dient te worden gesteld dat verzoeker geen gewelddadige feiten heeft gepleegd, de banden met het moederland hic et nunc uiterst summier, om niet te zeggen nihil zijn. Het leven alhier en de banden met België zijn daarentegen bijzonder groot gezien de integratie, de werkwillegheid en de vrienden-kennissenkring en familie in België. Verzoeker meent dan ook dat hij zich terecht kon en kan beroepen op artikel 8 EVRM zodat het middel dan ook als gegrond naar voorkomt. Verzoeker heeft immers ook het recht op de eerbiediging van zijn privé leven.”

In de memorie van antwoord repliceert verzoeker:

“Met betrekking tot het eerste middel: schending van de artikelen 9 bis Vreemdelingenwet van 15.12.19680 en artikel 8 EVRM In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 9 bis VW en artikel 8 EVRM. In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf ontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van herkomst heeft ingediend, werden aanvaard of bewezen. De aanvraag van verzoeker werd evenwel afgewezen als zijnde ongegrond. De criteria voor regularisatie zijn niet bepaald in de wet. Het is derhalve de Minister en de Dienst Vreemdelingenzaken die daar moeten over oordelen. Verzoeker erkent dat in het algemeen men kan zeggen dat regularisatie alleen moet worden toegestaan als daar ernstige humanitaire redenen voor zijn. De belangrijkste criteria voor regularisatie staan in de instructie van 19.07.2009 aan de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Daarnaast zijn er nog enkele andere situaties die ook in aanmerking kunnen komen volgens de praktijk van de DVZ. Een aanvraag kan dan ook zinvol zijn in één van de navolgende gevallen:

- lange asielprocedure en volgende procedures
- familie met een schoolgaand kind sinds 2007
- bijzondere banden met België en prangende humanitaire situatie
- duurzame lokale verankering
- lange gezinsherenigingsprocedure
- onverwijderbaarheid
- staatlozen

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard. Verweerster geeft in de bestreden beslissing hieromtrent het motief op dat verzoeker zich niet zou kunnen beroepen op criteria 2.8A van de instructie van 19.07.2009. Bij doornamen van de nota voor verweerster dient verzoeker vast

te stellen dat eerstgenoemde de mening toegedaan is en blijft, dat verzoeker er niet in slaagt om aan te tonen dat hij voor 18 maart 2008 een wettig verblijf heeft gehad of een wettig verblijf heeft aangevraagd. Verzoeker ontkent de vooropgestelde criteria nopens 2.8A ingevolge de instructie van 19.07.2009, niet. Feit is in casu evenwel dat (en dit wordt bevestigd door de destijds bij het verzoek gevoegde stukken), verzoeker meer bepaald op 22.04.2007 een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker is met dit bevel naar een advocaat gegaan, meer bepaald Mter. Abdelhamid EL MOU DEN, met kantoor te 2000 ANTWERPEN, Emiel Banningstraat 6, teneinde verder advies in te winnen. Mter. EL MOUDEN achtte het niet raadzaam een procedure in te stellen bij de Raad van State. Op advies van deze raadsman werd ook besloten om geen regularisatie dossier in te dienen, daar de kans op slagen volgens de raadsman niet groot genoeg was.... Verzoeker verbleef evenwel verder op het grondgebied en maakte zich alhier dienstig voor de maatschappij (cfr. Stukken m.b.t. zijn werkzaamheden). Medio 2008 kwam verzoeker in contact met zijn huidige raadsman en werd er beslist een regularisatie in te dienen. Dit gebeurde op 17.09.2008. Litigieus verzoek werd bij beslissing van 25.05.2009 ontvankelijk verklaard. Verzoeker voelt zich dan op heden ook terecht benadeeld ten opzichte van andere vreemdelingen die destijds w& een regularisatieprocedure opstartten, hoewel deze geen enkel slaagkans had,... Dit kan toch de bedoeling van verweerster niet geweest zijn. Verzoeker meent dan ook terecht dat, gelet op zijn gedragingen en eerlijkheid in het verleden, hij in aanmerking komt voor toepassing van artikel 2.8A van de instructie van 19.07.2009. Bovendien weze ook het loutere feit dat hij zich op 22.04.2007 naar de politie heeft begeven en er vrijwillig het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) heeft ondertekend en er aan de politie gevraagd heeft wat daartegen kon ondernomen worden, als een geloofwaardige poging in de zin van het criterium 2.8A te worden aanzien. Verzoeker is met dit bevel naar een advocaat gegaan, meer bepaald Mter. Abdelhamid EL MOUDEN, met kantoor te 2000 Antwerpen, Emiel Banningstraat 6 teneinde verder advies in te winnen. Zijn volledige handelen dient te worden aanzien als een geloofwaardige poging om alhier wettig verblijf te houden. Verzoeker verwijst naar de regularisatie instructie welke inderdaad werd vernietigd, doch waaromtrent Staatssecretaris WATHELET op 11.12.2009 stelde dat de criteria van de instructie ten gronde blijven gelden. Zelfs als zou nu door verzoeker niet de toepassing van criterium 2.8A, kunnen worden ingeroepen — quod non — dan moge duidelijk zijn dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf tevens het element van lang verblijf in België aanhaalt. Met andere woorden, verzoeker beroept zich tevens op artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM bepaalt in zijn eerste lid dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt bovendien dat slechts een schending wordt toegestaan voor zover is voldaan aan de legaliteits-, legitimiteits- en de proportionaliteitsvoorwaarden. Dienaangaande meent verweerster dat in casu geenszins een schending artikel 8 EVRM kan worden weerhouden. Verweerster stelt dat zij de eer heeft om de vraag te stellen in welke mate in casu sprake is van enig gezinsleven in hoofde van verzoeker. Zoals duidelijk blijkt uit de citering van artikel 8 EVRM supra staat de bescherming van het familie- en gezinsleven naast de ruime notie van het privé leven. In casu heeft verzoeker in zijn inleidend verzoek om machtiging tot verblijf dit aspect van artikel 8 EVRM benadrukt. Bij doorname van de nota voor verweerster dient verzoeker vast te stellen dat verweerster dit aspect (privéleven) ongemoeid laat. Het staat evenwel onomstreden vast dat één van de vier aspecten van de toepassing van artikel 8 EVRM, het recht op uitbouwen van menselijke en sociale banden is (J. Vande lanotte, G. Goedertier, overzicht publiekrecht, Die Keure 2001, nrs. 640-649). Elk persoon heeft bijgevolg het recht op het uitbouwen van sociale banden en de bescherming ervan op basis van dat artikel. Verzoeker heeft dan ook expliciet verwezen naar zijn specifieke situatie, met name dat hij meer als 9 jaar verblijft op het grondgebied van het Rijk en hierbij gepoogd heeft iets op te bouwen en zijn leven verder te zetten. Verzoeker heeft zich alhier zeer goed geïntegreerd, beheerst goed de Nederlandse taal en is een graag geziene persoon. Verzoeker verwijst hierbij expliciet naar de attestaties van onderscheidene personen die zijn regularisatie ondersteunen. Verzoekers verbaast zich dan ook enigszins over het stereotiepe en zeer summier verweer van verweerster, nu laatstgenoemde het uitgewerkt middel in se onbesproken laat. Mag uit dit 'stilzwijgen worden afgeleid dat m.b.t. de aangehaalde schending van artikel 8 EVRM geen verweer wordt gevoerd en dat dit middel dan ook als gegrond naar voor komt? Hoedanook, het moge derhalve duidelijk zijn dat in casu zelfs de tijdelijke verwijdering van verzoeker van het grondgebied - met het oog op het vervullen noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen — een verboden inmenging uitmaakt in de uitoefening door verzoeker van zijn recht op privé leven in de zin van artikel 8 EVRM nu dit niet in verhouding staat met het nagestreefde doel, zijnde het belang van de Belgische Staat te vrijwaren. De aanwezigheid van verzoeker brengt immers geenszins de nationale veiligheid, de openbare orde en het welzijn van het land en zijn onderdanen in gevaar. Het moge immers duidelijk zijn dat door verweerster enkel op een standaardwijze de door verzoeker aangehaalde argumenten werden herhaald, doch werd niet naar het belang van de vreemdeling in casu gekeken. Men kan dan ook de gedane afweging niet als een ernstige en geloofwaardige afweging beschouwen. De reden (legitimiteitstoets) moet ingegeven

*zijn vanuit het belang van nationale veiligheid, openbare orde, economisch welzijn, voorkomen wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Er dient met andere woorden een belangenafweging plaats te vinden tussen het recht op een privé leven en het wettig nagestreefd doel (RvSt. 30 oktober 2002, nr. 112.059, JLMB 2003). Deze belangenafweging is ook niet terug te vinden in de beslissing gezien een loutere formele motivering met standaardzinnen niet kan worden weerhouden, wat in casu het enige is dat verweerster heeft gedaan. De schending moet ook in verhouding staan met het nagestreefde doel (noodzakelijkheidstoets — RvSt 25 september 1996, nr. 61,972, RDE 1996). Om dit te beoordelen zijn er vier criteria:*

- de zwaarwichtigheid en geweldadigheid van de feiten (EHRM 10 juli 2003, Benhebbat / Frankrijk, §33) de banden met het gastland (EHRM 26 september 1997, Hehemit / Frankrijk, §36)*
- de banden met het moederland (EHRM 6 november 2001, Brahim Kaya t/ Nederland)*
- intensiteit van het geleefde en sociale gezinsleven (EHRM 5 juli 2005, Uner t/Nederland, nr. 46410/99).*

*In casu dient te worden gesteld dat verzoeker geen geweldadige feiten heeft gepleegd, dat de banden met het moederland hic et nunc uiterst summier, om niet te zeggen nihil, zijn. Het leven alhier en de banden met België zijn daarentegen bijzonder groot gezien de integratie, de werkwillegheid en de vrienden- kennissenkring en familie in België. Verzoeker meent dan ook dat hij zich terecht kan en kan beroepen op artikel 8 EVRM zodat het middel komt dan ook als gegrond naar voor."*

2.1.2. Verzoeker houdt voor dat 'hij zich terecht benadeeld voelt ten opzichte van andere vreemdelingen die destijds wel een regularisatieprocedure opstartten, hoewel deze geen enkel slaagkans had" en dat "zelf als zou nu door verzoeker, noch de toepassing van art. 2.8A, noch, 2.8B kunnen worden ingeroepen - quod non - dan moge duidelijk zijn dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf tevens het element van lang verblijf in België aanhaalt".

Verzoeker heeft zich in zijn aanvraag beroepen heeft op "ononderbroken verblijf van 5 jaar en duurzame lokale verankering aan België: ik voldoe aan de volgende voorwaarden:

- Een ononderbroken verblijf van minstens 5 jaar in België aantonen, en dit voorafgaand aan de aanvraag voor een machtiging tot verblijf (de periode van 5 jaar wordt in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009).*
- Voor 18 maart 2008;*
- 1. een wettig verblijf in België hebben gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum)*
- 2. geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.*

*de lokale verankering in België bewijzen : 1+2+3 bewijzen:*

- 1. De sociale banden die in België gecreëerd werden, het schoolparcours en de integratie van de kinderen*
- 2. De kennis van een van de landstalen, of het feit dat men aan alfabetiseringscursussen heeft deelgenomen*
- 3. Het beroepsverleden in België en de bereidheid om te werken, het feit dat men beschikt over kwalificaties of competenties die aangepast zijn aan de arbeidsmarkt, onder andere wat de door de Gewesten bepaalde knelpuntberoepen betreft, het vooruitzicht op het uitoefenen van een beroepsactiviteit en/of de mogelijkheid om in zijn behoeften te voorzien".*

Daarenboven blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk dat het bestuur haar discretionaire bevoegdheid wel degelijk heeft aangewend in haar beoordeling. Zij stelt immers enerzijds dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden uit de instructies van 19 juli 2009 en anderzijds dat de overige aangebrachte elementen evenmin een positief besluit voor verzoeker konden bewerkstelligen. Door deze passage weer te geven in de motivering van de bestreden beslissing geeft het bestuur te kennen dat zij deze elementen wel degelijk opgemerkt en gewogen heeft. Doch dat deze niet weerhouden konden worden. Deze keuze komt het bestuur toe binnen de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheid. Slechts wanneer haar oordeel onwettig of kennelijk onredelijk zou zijn, kan deze Raad de beslissing vernietigen. Gelet op het feit van de afwezigheid van een vervulling van een belangrijke voorwaarde uit de instructies van 19 juli 2009 is de beslissing van het bestuur wettig en gelet op de afwezigheid van overige elementen, die het bestuur konden overtuigen verzoeker te regulariseren, is de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk van aard wanneer het dispositief ervan

in relatie tot de feiten, het administratief dossier en de motieven van de bestreden beslissing in redelijke verhouding staan.

Volgende passage uit de bestreden beslissing illustreert voorgaande duidelijk:

*“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettig verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Het feit dat betrokkene Nederlandse lessen heeft gevolgd kan niet aanzien worden als een geloofwaardige poging aangezien dit feit op zich geen kans op wettig verblijf geeft. Betrokkene diende wel een aanvraag tot regularisatie 9bis in op 17.09.2008 bij de gemeente Kortrijk maar aangezien het criterium 2.8A bepaalt dat er sprake moet zijn van een geloofwaardige poging tot het verkrijgen van een wettig verblijf voor 18 maart 2008, kan deze geloofwaardige poging niet weerhouden worden. Dit houdt dus in dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2. 8A. De advocaat van betrokkene verwijst ook naar betrokkenes lokale verankering. hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene staat die door getuigenverklaringen, het feit dat hij Nederlandse lessen heeft gevolgd, werkwilgig is, reeds gewerkt heeft in de landbouwsector en duurzame vriendschapsrelaties heeft,), dit doet niets af aan de voorwaarde van wettig verblijf voor 18 maart 2008 of een geloofwaardige poging (supra,). Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.”*

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij voldoet aan de verblijfsvoorwaarde van punt 2.8A van de instructie. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft beslist dat verzoeker zich niet kan beroepen op punt 2.8A noch op 2.8B van de instructie. Het louter feit dat hij in het verleden een raadsman heeft gecontacteerd, kan niet worden beschouwd als een poging om wettig verblijf te bekomen. De gemachtigde beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

Niettegenstaande de vernietiging door de Raad van State van deze instructies heeft de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich ertoe bereid verklaard om binnen zijn discretionaire bevoegdheid (zoals ook uitdrukkelijk gesteld in de bestreden beslissing) deze instructies houdende criteria voor regularisaties verder toe te passen, meer bepaald de vreemdelingen die voldoen aan de opgesomde voorwaarden, te machtigen tot verblijf. De feitelijke herbeoordeling van zijn dossier, die verzoeker kennelijk beoogt. Behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, want is in essentie een feitelijke beoordeling en komt tot stand op grond van de eigen appreciatiebevoegdheid van de gemachtigde. Verzoeker weerlegt de vaststellingen opgenomen in de bestreden beslissing niet met zijn kritiek. Verzoekers summiere en ongestaafde beschouwingen doen geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht. In de gegeven omstandigheden vormt de bestreden beslissing geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit artikel. De niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker om reden dat hij de noodzakelijke formaliteiten dient te vervullen ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, verstoort het privé- en gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. De integratie waarnaar verzoeker verwijst en zijn sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 EVRM. (R.v.S. 14 november 2005, nr .151.290 R.v.S. 15 februari 2005, nr. 140.615”.

Evenmin toont verzoeker aan een gezin te vormen met zijn zus, zodat evenmin kan worden aangenomen dat er sprake is van een familieleven. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt aan dat uit artikel 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op haar grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermog te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., ‘Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen’, TVR. 1994, (3), 12). Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan. en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Bovendien werd reeds geoordeeld door de Raad van State dat een mogelijke toepassing van artikel 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653. 20.07.1994. Arr. R. v. St. 1994. z.p.; R.v.St. nr. 42.039. 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.).

De beslissing tot ongegrond verklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst en verblijf in het Rijk. Er werd reeds geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992).

Verzoeker maakt geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

*“Tweede middel: schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Doordat drie fundamentele normen ten grondslag liggen aan de beginselen van behoorlijk bestuur: objectiviteit, evenwichtigheid en zorgvuldigheid. Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk geenszins alle relevante factoren en omstandigheden in aanmerking werden genomen. Zodat de aangevochten beslissing het geciteerde algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt.*

*Toelichting*

*Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat inhoudt dat bij de voorbereiding en het nemen van beslissingen alle relevante factoren en omstandigheden dienen te worden afgewogen. Formele zorgvuldigheid heeft betrekking op de procedure die is gevolgd bij het tot stand komen en het uitvoeren van een besluit welke procedure behoorlijk en correct dient te zijn. Materiële zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit. Bij de studie van dezelfde zorgvuldigheidsplicht moet niet alleen aandacht worden besteed aan de zorgvuldige besluitvorming, maar ook aan het zorgvuldig handelen. Niettegenstaande verweerder de aanvraag van verzoeker ontvankelijk verklaarde meende verweerder de aanvraag te moeten afwijzen als ongegrond. Afwijzing welke gebeurde op basis van een zeer summier en gestandaardiseerde analyse van de door verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden. Uit de beslissing van verweerder blijkt geenszins dat zij haar besluit heeft genomen na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens (cfr eerste middel – artikel 8 EVRM). Verzoeker meent dan ook dat dit middel als grond naar voor komt”*

In de repliekmemorie repliceert verzoeker:

*“In een tweede middel heeft verzoeker zich beroepen op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verweerder stelt dienaangaande dat het niet aannemelijk kan gemaakt worden dat zij op onzorgvuldige wijze is overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing zou genomen zijn rekening houdend met alle elementen van het administratieve dossier. Verzoeker kan deze zienswijze niet bijtrede en verwijst dienaangaande naar hetgeen onder middel 1 werd uiteengezet nopens het inroepen van artikel 8 EVRM. Een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens gebeurde in casu niet. De afwijzing van het verzoek gebeurde enkel en alleen op basis van een zeer summier en gestandaardiseerde analyse van de door verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden.”*

2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Verzoeker betoogt dat *“afwijzing gebeurde op basis van een zeer summier en gestandaardiseerde analyse van de door verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden”*. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij tracht voor te houden dat het onderzoek summier en gestandaardiseerd zou zijn gebeurd. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat deze specifiek betrekking hebben op verzoekers situatie. Door verzoeker wordt in zijn tweede middel nagelaten aan te duiden met welke elementen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geen rekening zou hebben gehouden bij het nemen van zijn beslissing en waardoor hij bijgevolg onzorgvuldig zou hebben gehandeld. De beschouwingen van verzoeker zijn niet meer dan ongestaafde en vage beweringen, en kunnen niet worden aangenomen. Nergens blijkt dat de bestreden beslissing noch wat de feiten, noch wat de beslissing zelf betreft, in strijd kan worden geacht met het zorgvuldigheidsbeginsel.



Het tweede middel is ongegrond.

### 2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

*“Derde middel: schending van het motiveringsbeginsel en in het bijzonder van o.m. artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve akten en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 alsmede het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur/ algemeen rechtsbeginsel. Doordat de motivering niet alleen in rechte en in feite dient aanwezig te zijn, doch de motivering tevens afdoende of deugdelijk moet zijn. Terwijl de beslissing geenszins afdoende is gemotiveerd. Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt.*

#### *Toelichting*

*De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de beslissingen met redenen moeten worden omkleed. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing ( zie. O.a. R.v.St. nr. 167,407, 2 februari 2008; R.v.St. nr.167411, 2 februari 2007). Bij nalezing van de aangevochten beslissing dient verzoeker tot de conclusie te komen dat niet alleen de motieven welke erin aangehaald worden, niet formeel aanwezig, minstens zijn deze niet afdoende. Een administratieve akte is onwettelijk wanneer zij niet formeel gemotiveerd is of wanneer zij geen pertinente bewijzen en aanvaardbare motiveringen ten gronde bevatten. De minister motiveerde echter haar beslissing ‘eerder beperkt’ en concludeerde zeer beperkt ‘ dat het ingediende verzoek om machtiging tot verblijf als ongegrond naar voor komt. Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motiveringsplicht stelt nochtans dat de motivering afdoende moet zijn. De term “afdoende” is herhaald door de rechtspraak van de Raad van State ontwikkeld als een motivering die deugdelijk moet zijn en meer dan een louter abstracte en een vormelijke stijlformule (R.v.St. Umbreid nr. 76565 van 21 oktober 1998 e.a. geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, nr. 664, 609). De motivering moet draagkrachtig zijn, d.w.z. de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. Met de term “afdoende” wordt in de jurisprudentie tevens gerefereerd dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er bijgevolg een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant (R.v.St., Terleau en Simonet, nr. 43852 van 12 augustus 1993, Geldof, nr. 77732, van 18 december 1998). De belangen van de burger mogen niet onnodig geschaad worden. Vandaar de noodzaak van een zorgvuldige afweging. Het spreekt vanzelf dat het belang welke verzoeker heeft, levensgroot is; met name dat hij hier in België mag verblijf houden. Land waar hij zich op ononderbroken wijze sedert 2001 ophoudt. Tenslotte wordt ook gesteld dat de motivering uitgebreider moet zijn voor de beslissingen die op grond van een discretionaire bevoegdheid worden genomen (R.v.St., Stad Brugge, nr. 43556 van 30 juni 1993, en andere arresten geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Op.Cit nr. 664, 610). Verweester had in deze een discretionaire bevoegdheid. Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet. Dat dit middel dan ook gegrond voorkomt”.*

Verzoeker repliceert in de repliekmemoirie:

*“Uit hetgeen hierboven werd gesteld, blijkt dan ook dat de door verzoeker ingeroepen middelen als gegrond naar voorkomen. In casu is dan ook duidelijk dat de motiveringsplicht geschonden is. Uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt dat de motivering inhoudt de vermelding van juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en verder dat de motivering afdoende moet zijn. De motiveringsplicht heeft betrekking op drie elementen, nl. de vaststelling van de feiten, het subsumeren van de feiten onder de toepasselijke rechtsregels, en tenslotte, het komen tot een eindbeslissing op een motivering die afdoende is gelet op de overwegingen in feite en in rechte. Het is dan ook duidelijk dat deze elementen in de beslissing zelf tot uitdrukking worden gebracht. Verweester haalt aan dat de verplichting tot motivering niet kan zijn geschonden, aangezien in het beroep tot nietigverklaring blijkt wordt gegeven dat verzoeker kennis heeft van de motieven die in de aangevochten beslissing worden vermeld. Verweester verwijst hierbij naar het feit dat verzoeker immers blijktbaar bij*

*machte is de inhoud van de aangevochten akte weer te geven. Verzoeker wenst daar tegen in te brengen dat het niet moeilijk is om de inhoud van een aangevochten akte weer te geven. Of dit evenwel betekent dat de beslissing afdoende gemotiveerd is, is nog maar de vraag. Inderdaad zijn in de aangevochten beslissing een aantal gronden vermeld die moeten rechtvaardigen waarom de vestiging geweigerd werd aan verzoeker. Die gronden zijn zowel in het beroep tot nietigverklaring als in de nota met opmerkingen van verweerster aangehaald, dus het zou weinig zin hebben om deze hier nogmaals te hernemen. Verzoeker beweert dan ook geenszins dat er een complete afwezigheid van motivering van de aangevochten beslissing is. De hoofdvraag inzake dit middel blijft echter of die motivering ook afdoende is. Inderdaad heeft Raad van State in haar arrest nr. 60.751 gesteld dat het finaal doel van de formele motivering is, degene ten opzichte van wie een beslissing is genomen een zodanig inzicht te geven in de motieven van die beslissing dat hij in staat is te oordelen of het zin heeft tegen die beslissing op te komen. Om een 'zodanig inzicht' te bekomen, is het echter niet alleen van belang de precieze redenen te kennen die aan de grondslag liggen van de aangevochten beslissing, maar ook te weten in hoeverre die redenen op een juiste feitelijke en juridische beoordeling zijn gebaseerd. Immers, zoals de Raad van State in haar arrest nr. 102.085 heeft gesteld, is het in het kader van het al dan niet in staat zijn te oordelen of het zin heeft tegen een beslissing op te komen, van belang te weten of een overheid in redelijkheid tot die beslissing heeft kunnen komen. En daarom, aldus de Raad, is het voor het vervullen van de motiveringsplicht niet enkel belangrijk dat de redenen voor de beslissing worden vermeld, maar ook dat daaruit blijkt dat de overheid is uitgegaan van gegevens die in feite en in rechte juist zijn. Verzoeker wenst dan ook haar bezwaren te herhalen wat de feitelijke juistheid en inconsistentie betreft van de gegevens waarop de verwerende partij zich blijkens de motivering bij de aangevochten beslissing heeft gebaseerd. De toelichting is overigens wel degelijk afgestemd op de rechtsregels waarvan de schending wordt aangevoerd, aangezien deze onder meer tot doel heeft aan te tonen dat er inderdaad een onjuiste feitelijke en juridische beoordeling was vanwege verweerster en dat de motivering dus niet afdoende is. Het middel is dan ook gegrond. Wat betreft de ingeroepen schending van het redelijkheidsbeginsel, meent verzoeker dat ook de inroeping van dit beginsel als gegrond naar voorkomt. Verzoeker verklaart zich nader. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden, indien het tegen alle redelijkheid ingaat ( RvS nr. 126.520, 17 december 2003). De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor onderhavig geval neerkomt op de vraag of de Staatssecretaris zich kennelijk onredelijk opgesteld heeft toen hij vaststelde dat het destijds afgesloten huwelijk nietig werd verklaard. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvV XIII). Dat is in casu het geval. Uit hetgeen geponeerd werd in het inleidend verzoekschrift alsmede supra moge duidelijk zijn dat minstens dient te worden weerhouden dat verweerster een schending en incorrecte toepassing heeft gemaakt van artikel 8 EVRM (recht op privé leven). Het redelijkheidsbeginsel werd geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit dient te leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing. Het middel is dan ook gegrond."*

2.3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe

het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Aangaande het betoog: "Uit hetgeen geponeerd werd in het inleidend verzoekschrift alsmede supra moge duidelijk zijn dat minstens dient te worden weerhouden dat verweerster een schending en incorrecte toepassing heeft gemaakt van artikel 8 EVRM (recht op privé leven)", wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Verzoeker blijft in zijn kritiek betreffende de formele motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel theoretisch en niet concreet. Hij maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing voornoemde beginselen schendt.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. Verzoeker voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

*"Vierde middel: schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel. Doordat hét fundamentele rechtsbeginsel welke aan de gehele rechtsorde ten grondslag ligt, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel is. Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk deze beginselen naast zich neerlegt, zodat de aangevochten beslissing de geciteerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt.*

*Toelichting*

*Het rechtszekerheids -vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen stellen in het bestuur te misleiden. De Raad van State omschreef het vertrouwensbeginsel als "... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan" (zie R, v.St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989). Zoals reeds werd aangehaald zijn de criteria voor regularisatie niet bepaald in de wet. Het is de Minister en de Dienst Vreemdelingenzaken die daar over oordelen. In het algemeen kan men zeggen dat regularisatie alleen moet worden toegestaan als daar ernstige humanitaire redenen voor zijn. Naast de criteria voor regularisatie zoals deze staan in de instructie van 19 juli 2009 aan de DVZ komt o.m. het criterium van 'bijzondere banden met België/prangende humanitaire situatie' in aanmerking voor regularisatie. Door dit zo voor te stellen heeft verweerster zekere verwachtingen gecreëerd ten aanzien van bepaalde groepen van vreemdelingen, waaronder ook verzoeker. Verzoeker is hier reeds sedert 2001, spreekt zeer goed Nederlands, heeft zich zeer goed geïntegreerd, heeft in het verleden reeds gewerkt in de landbouwsector. Kortom, de volledige leefwereld van verzoeker situeert zich alhier. Ook talrijke familieleden van verzoeker zijn woonachtig in Europa en België. Verzoeker meent dan ook terecht dat hij in aanmerking komt voor regularisatie. Humanitaire redenen zijn in diens hoofde zeer zeker aan de orde. Door nu eerst de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk te verklaren doch deze af te wijzen als ongegrond, meent verzoeker dan ook terecht dat het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel flagrant werd geschonden. Verzoeker meent dan ook dat dit middel als gegrond naar voor komt."*

Verzoeker repliceert in de repliekmemoirie:

*"Met betrekking tot het vierde middel: schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel. In zijn inleidend verzoekschrift heeft verzoeker tevens de schending aangehaald van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel. Verweerster is dienaangaande de mening toegedaan dat de verwijzing naar*

*voornoemde beginselen faalt naar recht. Hierbij dient vastgesteld te worden dat verweerster wederom abstractie maakt van het gegeven dat verzoeker zich zeer zeker kan beroepen op artikel 8 EVRM en derhalve wel degelijk voldoet aan het criterium van bijzondere banden met België/prangende humanitaire situatie en voor regularisatie in aanmerking komt. Het middel is dan ook gegrond."*

2.4.2. In zijn vierde middel voert verzoeker een schending aan van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel. Ter ondersteuning houdt verzoeker voor dat hij meent dat hij in aanmerking komt voor regularisatie nu zijn volledige leefwereld zich alhier situeert, en dat 'door te stellen dat het criterium van bijzondere banden met België/prangende humanitaire situatie in aanmerking komen voor regularisatie, er zekere verwachtingen zijn gecreëerd'.

Verzoeker heeft zich in zijn aanvraag beroepen heeft op "ononderbroken verblijf van 5 jaar en duurzame lokale verankering aan België: ik voldoe aan de volgende voorwaarden:

- Een ononderbroken verblijf van minstens 5 jaar in België aantonen, en dit voorafgaand aan de aanvraag voor een machtiging tot verblijf (de periode van 5 jaar wordt in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009).
- Voor 18 maart 2008;
  1. een wettig verblijf in België hebben gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum)
  2. geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

*de lokale verankering in België bewijzen : 1+2+3 bewijzen:*

1. De sociale banden die in België gecreëerd werden, het schoolparcours en de integratie van de kinderen
2. De kennis van een van de landstalen, of het feit dat men aan alfabetiseringscursussen heeft deelgenomen
3. Het beroepsverleden in België en de bereidheid om te werken, het feit dat men beschikt over kwalificaties of competenties die aangepast zijn aan de arbeidsmarkt, onder andere wat de door de Gewesten bepaalde knelpuntberoepen betreft, het vooruitzicht op het uitoefenen van een beroepsactiviteit en/of de mogelijkheid om in zijn behoeften te voorzien".

Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk ernstig voorhouden dat het rechtszekerheids- of vertrouwensbeginsel zou geschonden zijn, nu in het aanvraagformulier zelf, dat verzoeker ondertekend heeft, duidelijk wordt aangegeven welke de voorwaarden zijn waaraan verzoeker diende te voldoen om te kunnen worden geregulariseerd.

De beschouwingen van de verzoekende partij zijn niet meer dan ongestaafde en vage beweringen, en kunnen niet worden aangenomen. Nergens blijkt dat de bestreden beslissing noch wat de feiten, noch wat de beslissing zelf betreft, in strijd kan worden geacht met het rechtszekerheids en vertrouwensbeginsel. Terwijl het loutere gegeven dat verzoeker meent dat hij moet worden geregulariseerd niet maakt dat de bestreden beslissing onwettig is genomen door de gemachtigde, die heeft vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van de punten 2.8A en B van de instructie.

Het vierde middel is ongegrond.

2.5.1. Verzoeker voert een vijfde middel aan dat luidt als volgt:

*"Vijfde middel: schending van het gelijkheidsbeginsel- de artikelen 10, 11 en 191 van de gecoördineerde Grondwet van 17.02.1994. Doordat voornoemde artikelen tot doel hebben gelijke gevallen daadwerkelijk gelijk te behandelen. Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk dit beginsel en wetsartikelen naast zich neerlegt zodat de aangevochten beslissing het geciteerde beginsel en wetsbepalingen schendt.*

*Toelichting*

*Zoals reeds werd aangehaald zijn naast de reeds geldende regularisatiecriteria, een aantal criteria opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 aan de DVZ. Instructie welke weliswaar werd vernietigd, doch waarvan de bevoegde Staatssecretaris als de DVZ hebben bevestigd dat de criteria ten gronde blijven gelden en zullen worden toegepast. Zo ook o.m. het criterium 2.8A, waarbij gesteld wordt dat de vreemdeling voor 18.03.2008 een geloofwaardige poging dient te hebben ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. Volgens de administratie zou een regularisatie aanvraag een*

*geloofwaardige poging inhouden. Uit hetgeen supra werd gesteld moge duidelijk zijn dat verzoeker reeds sedert 2001 op ononderbroken wijze op het grondgebied van het Rijk verblijft. Toen verzoeker een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten is verzoeker advies gaan inwinnen bij Mter. El Mouden. Er werd toen beslist geen procedure aan te vatten bij de Raad van State noch een regularisatiedossier op te starten. Pas wanneer verzoeker in contact kwam met zijn huidige raadsman werd beslist om een regularisatiedossier in te dienen. Weliswaar gebeurde dit pas op 17.09.2008. Verzoeker verbleef evenwel verder op het grondgebied en maakte zich alhier dienstig voor de maatschappij (cfr. Werkzaamheden). Verzoeker voelt zich dan op heden ook terecht benadeelt ten opzichte van andere vreemdelingen die destijds wel een regularisatieprocedure opstarten, hoewel deze geen enkel slaagkans had. Dit kan toch de bedoeling niet van de bevoegde staatssecretaris niet zijn geweest. Het begrip "geloofwaardige poging" mag geen premie worden voor foutieve aanvragen. Wanneer dit wel zo is, wat ipso facto het geval is, wordt verzoeker bestraft voor zijn eerlijkheid in het verleden. Verzoeker meent dan ook dat dit middel als gegrond naar voor komt."*

Verzoeker repliceert in de repliekmemorie:

*"In een vijfde middel heeft verzoeker de schending van het gelijkheidsbeginsel. De artikelen 10, 11 en 191 van de gecoördineerde Grondwet van 17.02.1994 ingeroepen. Door verweerster wordt dienaangaande opgemerkt dat door verzoeker op geen enkele wijze zou uiteengezet worden in welke mate het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden. Verzoeker kan deze zienswijze niet bijtreden. Uit hetgeen supra en in het inleidend verzoekschrift werd gesteld moge duidelijk zijn dat verzoeker reeds sedert 2002 op ononderbroken wijze op het grondgebied van het Rijk verblijft. Toen verzoeker een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten is hij advies gaan inwinnen bij Mter El Mouden. Er werd toen beslist geen procedure aan te vatten bij de Raad van State noch een regularisatiedossier op te starten. Pas wanneer verzoeker in contact kwam met zijn huidige raadsman werd beslist om een regularisatiedossier in te dienen. Weliswaar gebeurde dit pas op 17.09.2008. Verzoeker verbleef evenwel verder op het grondgebied en maakte zich alhier dienstig voor de maatschappij (cfr. Werkzaamheden). Verzoeker voelt zich dan op heden ook terecht benadeelt ten opzichte van andere vreemdelingen die destijds wel een regularisatieprocedure opstarten, hoewel deze geen enkel slaagkans had. Dit kan toch de bedoeling niet van de bevoegde staatssecretaris niet zijn geweest. Het begrip "geloofwaardige poging" mag geen premie worden voor foutieve aanvragen. Wanneer dit wel zo is, wat ipso facto het geval is, wordt verzoeker bestraft voor zijn eerlijkheid in het verleden."*

2.5.2. In zijn vijfde en laatste middel voert verzoeker een schending aan van het gelijkheidsbeginsel en de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet. Verzoeker herhaalt dat hij zich "terecht benadeeld voelt ten opzichte van andere vreemdelingen die destijds wel een regularisatieprocedure opstartten, hoewel deze geen enkel slaagkans had".

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld.

Verzoeker blijft in gebreke aan te tonen dat er sprake is van twee gelijke gevallen ongelijk worden behandeld, of ongelijke gevallen gelijk worden behandeld. Er moet voorts opgemerkt worden dat een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van het gelijkheidsbeginsel slechts kan aanvaard worden indien met feitelijke en concrete gegevens aangetoond wordt dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld ( R.v.St., 5 maart 2004, nr. 128.878). Verzoeker laat evenwel na dit te doen. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is. Dezelfde regels verzetten er zich overigens tegen dat categorieën van personen, die zich ten aanzien van de aangevochten maatregel in wezenlijk verschillende situaties bevinden, op identieke wijze worden behandeld, zonder dat daarvoor een redelijke verantwoording bestaat. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen: het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

Verzoeker toont niet met feitelijke en concrete gegevens aan dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld en maakt derhalve niet aannemelijk dat de bestreden beslissing het gelijkheidsbeginsel schendt.

Het vijfde middel is ongegrond.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC